

Creada a principis de 2009, està formada per un grup de persones de diversa procedència política, que tenim com a tasca principal la conscienciació i la mobilització dels veïns i les veïnes per fer front al sistema capitalista i a les conseqüències de la (seva) crisi.

MÉS PRECARIETAT REFORMA RERE REFORMA

- Reforma Laboral de 1984: el PSOE es carrega el contracte estable i fixe. Es creen 14 modalitats de contractes temporals.

- Reforma de 1994: el PSOE liberalitza les condicions de treball en la jornada, horari, sistemes retributius, torns, plusos salarials i Expedients de Regulació d'Ocupació (ERO).

- Reforma de 1997: el PP, la CEOE, CCOO i UGT instauren un nou contracte de foment de l'ocupació, abaratint l'acomiadament d'aquest tipus de contracte a 33 dies per any treballat i amb un màxim de 24 mensualitats. Es fixa una nova causa per a acomiadaments individuals i col·lectius: per raons de competitivitat o per causes econòmiques, organitzatives o productives.

- Reforma Laboral de 2010... quin és el següent pas?

El govern espanyol, la CEOE (Confederación Española de Organizaciones Empresariales) i els sindicats CCOO i UGT porten mesos de negociacions per tal d'acordar una nova Reforma Laboral. Segons denuncien els sindicats de classe, aquesta nova reforma laboral pot ser la més important des de 1994. I és que amb els documents de debat damunt la taula es pot veure com s'estan negociant qüestions com l'acomiadament, nous contractes o la seguretat social. Algunes de les afectacions més greus d'aquest pacte per a les treballadores serà la reducció

de les indemnitzacions legals, el contracte precari juvenil i un nou contracte a temps parcial, l'extensió de les ETT a totes les branques productives i més control de les baixes pels i les treballadores.

Més concretament, la proposta sobre el cost de l'acomiadament pretén reformar l'Estatut dels Treballadors en l'acomiadament objectiu per causes econòmiques, que contempla una indemnització de 20 dies per any treballat i un màxim de 12 mensualitats en el cas de l'acomiadament procedent i 45 dies amb un màxim de 42 mensualitats en el cas de l'acomiadament improcedent. Ara, es parla de 33 dies per any i un màxim de 24 mensualitats.

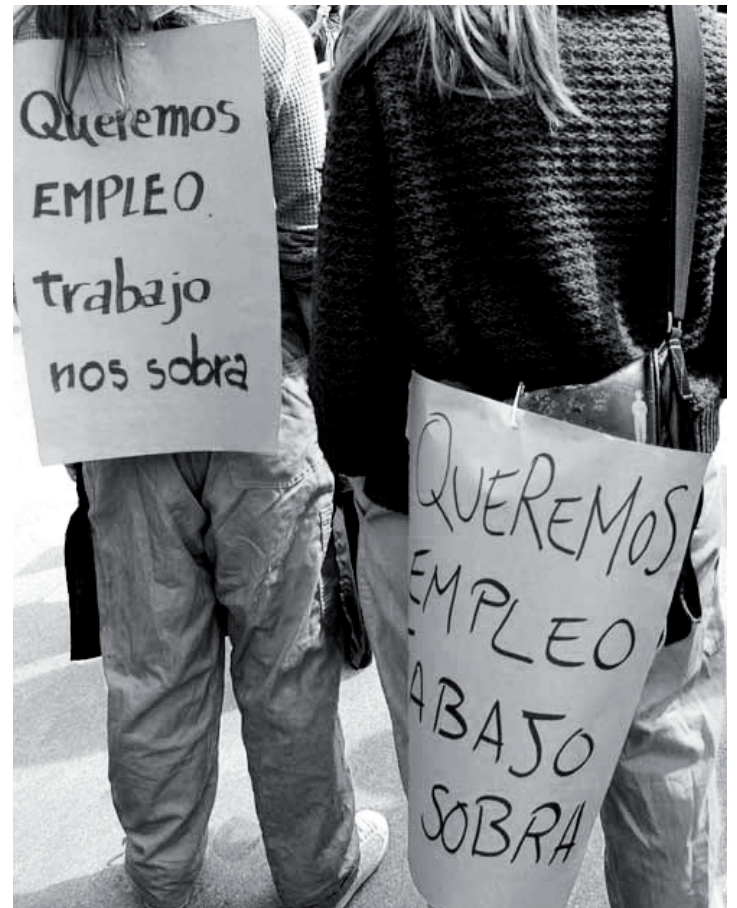
Un clar cas, segons els sindicats de classe, de com el Govern està posant en safata a la patronal l'acomiadament, doncs la via de l'acomiadament objectiu per causes econòmiques ha estat utilitzada de forma massiva els últims anys. Tal i com explica la CGT, per tal d'estalviar-se els tribunals, les empreses reconeixen l'acomiadament com a improcedent i abonaven els 45 dies. Ara, se'ls està garantint que el cost de l'acomiadament baixa, i molt, fins a 33 dies.

Però no només això, sinó que patronal, govern i sindicats oficials també estan pactant qüestions com un nou "contracte únic indefinit" que, en lloc de millorar les condicions laborals d'aquells que es troben en pitjor situació (treballadores temporals, etc), el que

fa és empitjorar i precaritzar el treball indefinit. Amb aquest nou contracte, a més de la reducció de les indemnitzacions per acomiadament, el dret a la indemnització quedarà lligada a l'antiguitat. És a dir, a menys temps a l'empresa, menor indemnització. A més, aquest nou contracte "únic" pretén també unificar les causes d'acomiadament

Per si no fos prou, amb la nova Reforma Laboral que vol aprovar el Govern del PSOE,

també inclou un nou contracte per als i les joves llicenciades. Sota l'argument de combatre la precarietat i l'atur entre el jove, representarà, de nou, una important retallada de drets col·lectius dels i les treballadores. El nou contracte inclou la possibilitat que els salaris d'aquests joves siguin inferiors al salari mínim interprofessional, actualment establert en 624 euros mensuals per jornada completa de 40 hores setmanals.

ENS VOLEN FER PAGAR LA CRISI... ELS DEIXAREM?

depatidenguats.blogspot.com

A finals del mes de gener de 2010, va tenir lloc a Barcelona una reunió informal dels Ministres de Treball de la Unió Europea. La cimera se celebrava a la capital catalana donat que, durant el primer semestre del present any, el Govern de l'Estat espanyol ostenta la presidència de la UE. Del que es va parlar a la reunió, no n'ha transcendit gran cosa; o més ben dit, no van parlar res important o que estigués a l'alçada del que se suposa que hauria de ser una reunió d'aquest nivell. Fet i fet, ja molts analistes internacionals en posat en dubte la capacitat del govern espanyol de liderar la UE i fer propostes per sortir de la crisi, tenint en compte que, precisament, l'economia espanyola és una de les que més dificultats tindrà per sortir-ne ja que els nivells d'innovació o d'altres motors revulsius a nivell econòmic són pessims.

Del que ningú té cap dubte, però, és que el govern espanyol és especialista en

rar la pedra i amagar la mà, i més quan es tracta d'impulsar polítiques anti-obreres, que afavoreixen la patronal. Al mateix temps, però, necessita justificar-se i mantenir una careta de "socialista" de la que fa moltes dècades que en va abandonar la pràctica; és així com la burgesia de l'Estat espanyol impulsa algunes de les mesures més dures contra la classe treballadora, que si haguessin estat fetes pel PP, haguessin aixecat molta polèmica. Només cal recordar que han estat governs del PSOE els que han aprovat les reformes que han permès la introducció dels contractes escombraries, dels precaris contractes juvenils o la massiva entrada de les ETT (Empreses de Treball Temporal), fets que han suposat una dràstica rebaixa de les condicions laborals i de vida de la classe treballadora.

Així, durant la roda de premsa posterior a la cimera, el Ministre espanyol de Treball Celestino Corbacho, va deixar anar un globus sonda asse-

gurant que el govern legislaria per tal que l'edat de jubilació s'endarrerís fins als 67 anys. Aquesta mesura, a part de ser un atac frontal a la salut (física i laboral) de les persones treballadores, és també una mostra més que el govern del PSOE, lluny de fer polítiques "socialistes", o "socialdemòcrates", legisla en benefici de la patronal. I és que l'equació és ben senzilla i no cal ser economista per veure'n els resultats: si els i les treballadores hem de treballar fins més tard, trigarem més a deixar el nostre lloc de feina a la gent més jove. A més, estarem més temps pagant una cotització a la Seguretat Social de la que després, tindrem menys temps per gaudir-ne. I això qui pugui, i a saber en quines condicions!

És una fal·làcia i un despropòsit dir que, com que l'esperança de vida ha augmentat, hem de treballar més temps. En cap moment fan referència al deteriorament físic i psicològic de les persones a mesura que anem envellint. És com si volguessin impedir de totes totes que puguem gaudir mínimament de la nostra vida, fins i tot en els darrers anys d'aquesta.

Però això no és tot. Paral·lelament a aquesta amenaça de la jubilació als 67 anys, el govern espanyol està impulsant mesures que volen allargar el temps de cotització, actualment als 35 anys, fins a tota la vida laboral per tenir-la en compte com a còmput per la pensió. Això és de facto una condemna a la pensió mínima, ja que moltes treballadores, durant els seus primers anys de vida laboral (i per alguns/es, durant més temps) és molt normal haver d'anar saltant de feina precària en feina precària, cobrant sous

de misèria, treballant en negre, etc., elements que faran baixar dràsticament la base de cotització al final de la vida laboral.

Resumint: qui en surt guanyant és la patronal, que seguirà tenint la paella pel mànec, amb la gent rendida per por a un acomiadament i desitjant treballar a qualsevol preu, i desitjant treballar fins i tot més enllà dels 67 (si físicament pot) abans que cobrar unes pensions ridícules. De fet, més insultant encara és que el propi Ministre de Treball, a mitjans de març, recomanés a la gent de fer-se un pla privat de pensions, preveient que les que doni l'Estat mai garantiràn unes condicions de vida dignes. I es queden tant amples! I no se'ls cau la cara de vergonya! Perquè, fet i fet, el que està dient aquest home, que hauria de servir públicament a qui li paga (tots i totes nosaltres), és que ell i/o la seva gestió són inútils i no ens serviran per solucionar-nos la vida.

I per si amb el PSOE fent de mesell de la burgesia no n'hi havia prou, els sindicats grocs CCOO i UGT no es queden curts fent el paperina. Incapaços (o potser és que no volen) de mobilitzar la classe treballadora contra totes les agressions que estem patint, van utilitzar l'excusa de la jubilació als 67 anys per fer una mobilització simbòlica a finals de febrer i poder-se rentar la cara de cara a la galeria. I ja està. Perquè per darrere, segueix pactant una reforma laboral entre vestidors, de la mà del PSOE i la CEOE (els empresaris); una reforma que suposarà l'agreuament dels contractes juvenils (més precaris, i potser fins i tot sense cotitzar), així com l'abatiment de l'acomiadament per als empresaris o una major presència de les ETT al mercat laboral.

LA PRECARIETAT TÉ NOM DE DONA

	16 A 19 ANYS	20 A 24 ANYS	25 A 29 ANYS	30 A 54 ANYS	55 ANYS I MÉS
POBLACIÓ ACTIVA (milers)	33,0	131,0	217,0	1119,3	200,6
TAXA ACTIVITAT (% sobre el total)	25,3	67,4	83,2	79,7	18,1
POBLACIÓ OCUPADA (milers)	16,5	94,8	179,2	973,2	179,5
TAXA D'OCUPACIÓ (% sobre el total)	12,7	48,8	68,4	69,3	16,2

Al sistema capitalista en què vivim, on les persones treballadores ens hem de vendre a diari perquè un empresari (un burgès, un propietari dels mitjans de producció) ens pagui un sou de misèria a canvi, són aquestes relacions socials de producció, desiguals per necessitat, les que marquen la nostra precarietat diària. Però no són només aquestes relacions les que ens marquen, no són només les relacions capitalistes les que ens esclavitzen des de fa més de 500 anys.

Molt de temps abans, una altra sistema d'estructuració de la societat ja determinava, i també de forma desigual, altre formes de relació, en part productives, en part emocionals, que també implicaven i impliquen una jerarquització de la societat. Estem parlant del patriarcat.

El patriarcat, o sistema patriarcal, és un sistema productiu i relacional que, partint d'una diferència biològica, com és el sexe, construeix una desigualtat social, el gènere, en base a la qual atorga i assigna rols, estereotips, objectius i tasques productives o reproductives a homes i dones per separat. De fet, no només són diferents i desiguals, sinó contrastats. El patriarcat s'ha

conjugat a la perfecció amb el capitalisme i és per això que avui en dia podem -i hem de- parlar de sistema patriarcal-capitalista.

Així, a les dones sempre se les ha relegat a l'àmbit de la llar, atorgant-li un caràcter dòcil, feble, submís, obedient. Se l'ha obligat a fer les tasques dites reproductives (cura del marit, dels fills/es, dels avis/es, de la casa, anant a comprar, fent el menjar, cuidant la gent malalta, etc.), amagant que tot això són feines necessàries i imprescindibles perquè les persones treballadores, la classe treballadora, estigui llesta i en condicions per poder anar a treballar a l'endemà. I tot, gratuïtament. Inclosa la satisfacció sexual del marit ja que durant molt de temps se li ha negat el propi cos, el propi plaer i la pròpia satisfacció i gaudi d'una sexualitat lliure i no restringida.

Quan al sistema econòmic li ha fet falta, les dones han estat incorporades al mercat laboral, per exemple durant les guerres, o en d'altres períodes excepcionals, fins que una lluita constant ha aconseguit que les dones entrin al mercat laboral d'una manera més o menys regular. No obstant això, però, no ho ha fet en condicions d'igualtat amb els

homes i ni molt menys està sent tractada per igual.

Així, seguint amb l'estigmatització del patriarcat, la dona ocupa majoritàriament llocs de feina (remunerada) relacionats amb la cura de les persones, o que tenen a veure amb qüestions afectives, emocionals o educatives; com que sempre han estat negades com a persones, se les incapacitat d'entrada per assumir llocs de lideratge o comandament, donant per sentat que "no serveixen", o trobant-se que, un cop allà, han de fer el doble o el triple perquè se les respecti; i per si no n'hi havia poc, la comparativa de salaris amb els homes per a una mateixa categoria laboral és fins a un 30% inferior, com si pel fet de ser dona hagués de donar menys rendiment. Un triple encorsetament que limita enormement les possibilitats d'independència i posterior emancipació econòmica de les dones.

Per si no n'hi havia poc, en situacions de crisi és a les dones a qui fan pagar els plats trecant amb especial violència: se les obliga a tornar a casa, ja que si hi ha poca feina, "són els homes qui l'han de fer"; el desmantellament dels serveis socials del minso Estat

del benestar (educació, sanitat) torna a passar a mans de les dones, relegant-les a casa de nou (si és que n'havien sortit); etc. Són expulsades del mercat de treball, altre cop se'ls amputa amb força les ales per impedir que construeixin la seva pròpia vida. I els números parlen.

Al Principat de Catalunya, la taxa d'atur de 2007 a 2009 s'ha duplicat, passant del 7'9% al 15'3%, afectant amb especial violència les dones joves (del 15% al 32,1%). El poder adquisitiu ha baixat més de mig punt percentual, mentre que pels homes ha romàs igual. I això que cal tenir en compte que la població aturada és comptabilitza sobre la població activa, cal tenir en compte, però, que gran part de la població es troba dins de la inactiva, ja sigui perquè estant estudiant, perquè mai han treballat, o perquè han sortit fins i tot dels números de desocupades per trobar-se en situació d'atur de llarga durada.

UNS TANT I ALTRES TAN POC

Sou mínim interprofessional 633,3€/mes	Director de finances de TMB* 6009'50€ mensuals+ 15% de beneficis i complements variables
Pensió fixa de vellesa, invalidesa i viduïtat* 368,33€/mes	President de la Generalitat José Montilla* 13670'25€ mensuals (dietes i altres a part)
Sou mig dels treballadors/es 1000€/mes	Alcalde de Barcelona Jordi Hereu* 9783'16€ mensuals (dietes i altres a part)

* dades del 2009

En plena crisi econòmica provocada pel mode de producció capitalista, la carestia de la vida és un dels grans problemes que toca a la gent que viu de l'esforç del seu treball, aturats/es, estudiants i persones que realitzen treball domèstic no remunerat.

Els constants i abusius augmentos de preus que afecten a la vida de les persones, com els productes de la cistella bàsica,

lloguers, aigua, llum, gas, transport públic – al 2010 una pujada de quasi un 2% dels bitllets de metro, quan la pujada de l'IPC d'aquest any ha estat d'un 1%-, contrasten amb els minsos sous dels treballadors i les treballadores.

L'encariment constant dels productes de primera necessitat, sí que afecten a l'economia real, l'economia de les butxaques de tots nosaltres, men-

tre que els empresaris amb l'excusa de la crisi reben avantatges fiscals per així augmentar els seus marges de benefici, i després a la primera de canvi fan un ERO, una deslocalització o directament un tancament, sense cap tipus de mirament, i en molts casos, després de rebre subvencions públiques, és a dir, amb diners nostres.

Uns altres beneficiats d'aquesta crisi que ells han

creat, són els bancs, que han rebut sumes escandaloses de diners de les arques públiques.

En època de crisi, qui en surt més beneficiat són els rics, i els més perjudicats els de sempre, els treballadors i les treballadores, la gent humil i honesta que treballem per a tenir una vida digna.

Fins quan aquesta injustícia? Segurament, la resposta està en cadascú de nosaltres.

1 maig

MANIFESTACIÓ 17.30h Pl. Catedral amb Via Laietana

i al matí...

a l'Espai 1 de maig de Rambla del Raval

10h Esmorzar popular

12h Xerrada: Cap a la vaga general

amb la COS, CGT, CO.BAS i IAC

14h Dinar popular

16h Acte polític

